

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717011015
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717011015.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Evy Pirkovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.10.2019 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. Poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného G. Y. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/66/2017 zo dňa 21.05.2019.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/66/2017 zo dňa 21.05.2019 bol obžalovaný G. Y. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 10.02.2017 v čase okolo 16.30 hod. pred obytným blokom Novela, nachádzajúcim sa na ul. Suchoňovej 3469/5 v Poprade, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov iniciovanej poškodeným, udrel päťou pravej ruky poškodeného H.. L. R. do oblasti tváre, pričom tento utrpel zranenie a to pomliaždenie okolo očnicovej oblasti vľavo a zlomeninu nosa s posunom úlomkov s dobou liečenia, obmedzením na obvyklom spôsobe života a práceneschopnosťou 14 dní, kde uvedené zranenie je z medicínskeho hľadiska zranenie ľahké,

za čo mu bol podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 1 rok.

Zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť zaplatiť Y. B. J., a. s., pobočka J., F. 5, J., škodu vo výške 119,67 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný proti všetkým jeho výrokom. Opätovne prehlásil, že sa necíti byť vinný, že síce udrel poškodeného, ale to až vtedy, keď začal do neho poškodený strkať rukou do oblasti medzi kľúčnymi kosťami, a že si je istý, že týmto úderom zranenia, z ktorého sa poškodený liečil, nespôsobil. Uvedené zranenie nastalo až pri obrane obžalovaného v čase, kedy mal prevlečenú bundu cez hlavu a kedy nič nevidel, v snahe zabrániť ďalším úderom poškodeného do jeho hlavy. Zároveň uviedol, že trval na tom, aby poškodený zavolať políciu, ale tento hneď políciu nezavolať, aj keď možnosť mal. Neskôr, keď sa upokojil, sa rozhodol políciu neprivolať, pretože nechcel poškodenému spôsobovať väčšie problémy, keďže poškodený má deti a vnímal jeho manželské nezhody, ktoré bližšie nekonkretizoval. Očakával, že sa mu poškodený príde ospravedlniť a že si to chlapsky vyrovnávajú, rovnako z uvedeného dôvodu nešiel na lekárske ošetrenie. Poškodený v snahe zakryť svoje zlyhanie, to že sa neovládal a nesprávne riešil túto situáciu, bol nakoniec nahlásiť tento incident na políciu.

Odvolanie obžalovaného svojimi podaniami doplnila i jeho obhajkyňa, ktorá namietala skutkové chyby napadnutého rozsudku, pričom mala za to, že skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia

sú nejasné a neúplné, a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Obhajkyňa uvádzala, že súd v rámci hodnotenia dôkaznej situácie sa zamerlal výlučne na poškodenie zdravia poškodeného, ktoré bolo zjavné a potvrdené znaleckým posudkom a hlavne vychádzal zo skutočnosti, že obžalovaný sa ku fyzickému kontaktu s poškodeným priznal, avšak za túto hranicu skutkových okolností súd nešiel. V ďalšom bolo poukázané na to, že výpoveď obžalovaného je úplnejšia a dôveryhodnejšia ako výpoveď poškodeného, keďže tento v nej uvádzal detaily, ktoré ak by neprežil, by nemal dôvod uvádzať, na druhej strane výpoveď poškodeného je neúplná a jednostranná, keďže nesie znaky vynechávania (napr. poškodený neuvádzal, že ho obžalovaný udrel po tom, čo mal bundu stiahnutú cez hlavu) alebo bagatelizovania vlastného podielu na eskalácii konfliktu, a preto ju hodnotila ako menej vierohodnú. Obhajobou navrhované znalecké dokazovanie na preskúmanie dôveryhodnosti poškodeného by odstránil stav dôkaznej núdze k tvrdeniam obžalovaného. Rozhodnutie súdu o odmietnutí tohto dôkazu je porušením zásad trestného konania upravených v § 2 ods. 10 Tr. poriadku a to najmä v kontexte, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré rovnako objasňujú aj okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného. Súd vychádzal pri ustaľovaní skutkového stavu výlučne z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní 24.04.2019, pričom poukázala na zásadný rozpor vo výpovediach poškodeného a obžalovaného a zdôraznila najmä tú skutočnosť, že podľa výpovede poškodeného k úderom, ktoré mali spôsobiť najväčšie zranenia, došlo pred tým, ako došlo k stiahnutiu bundy obžalovaného na jeho hlavu a za situácie, že spôsobená zlomenina nosa je veľmi bolestivá, možno vylúčiť, že by bol poškodený v takom stave schopný stiahnuť svojmu útočníkovi mikinu cez hlavu. Zároveň obhajoba predložila ako dôkaz odborné vyjadrenie číslo 58/2019 vypracované znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia, špecializácia traumatológia, H.. J. D., v ktorom znalec mimo iné uviedol, že zranenia, ktoré poškodený utrpel, mohli byť spôsobené aj tak, ako uvádzal obžalovaný vo svojich výpovediach (teda že tento mal zasiahnuť poškodeného v čase, keď mal obžalovaný stiahnutú mikinu na hlavu). Na podklade vyššie rozvedených úvah bol predložený návrh, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou, krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaniami nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Úvodom považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku netrpí takými podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd uzatvára, že vo veci rozhodoval príslušný súd v zákonom zložení, právo na obhajobu obžalovaného bolo dodržané, keďže tento sa zúčastnil hlavného pojednávania, na ktorom mal možnosť predniesť svoju obhajobu, mal možnosť klásť poškodenému otázky, vyjadriť sa k dôkazom vykonaným na pojednávaní, na ktorom sa zúčastnil. Rovnako hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, bolo so súhlasom obžalovaného vykonané v jeho neprítomnosti. Z toho vyplýva, že konanie predchádzajúce vyhláseniu rozsudku je v súlade so zákonom a mohlo tak tvoriť podklad pre zákonné vykonanie dôkazov.

Okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre jeho rozhodnutie a pri ich hodnotení sa vysporiadal so všetkými významnými okolnosťami v súlade so zásadou stanovenou v § 10 ods. 12 Tr. poriadku. Dôkazy, ktoré boli vykonané pred odvolacím súdom, len potvrdili správnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa.

Obsah vykonaného dokazovania je rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, v ktorom konajúci súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Rozviedol aj svoje právne úvahy pri posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona. Odvolací súd si logické a presvedčivé dôvody súdu prvého stupňa ohľadom úvah, prečo nevyhodnotil konanie obžalovaného ako nutnú obranu, osvojil a na ne odkazuje a nad ich rámec aj so zreteľom na podstatu odvolacích námietok k veci dodáva:

K výhradám obžalovaného proti hodnoteniu dôkazov je nutné uviesť, že proces dokazovania v trestnom konaní je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po posúdení všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pri tom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Len súd, ktorý je jediný v rámci trestného konania oprávnený rozhodovať o vine a treste, pri hodnotení dôkazov v súlade s § 2 ods. 12

Tr. poriadku rozhodne, o ktoré z nich svoje rozhodnutie oprie tak, aby bol skutkový stav náležite zistený (§ 2 ods. 10 Tr. poriadku). Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, tzn. že ich hodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospeje tak k logicky odôvodneným úplným skutkovým zisteniam, nemôže odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť len pre to, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž by napadnutý rozsudok netrpel žiadnou chybou. Preto ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, neznamená porušenie ustanovení, ktorých účelom je objasnenie veci či zabezpečenie práva na obhajoby. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v rámci procesu voľného hodnotenia dôkazov v ich jednotlivosti ako i vzájomnej súvislosti, nemožno uveriť jednému dôkazu len preto, že sa neverí druhému.

Logické závery, ku ktorým okresný súd dospel hodnotením na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, sú podporené aj dôkazmi vykonanými na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu.

Zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 10.02.2017 o XX:XX vyplýva, že poškodený H. L. R. podal trestné oznámenie v krátkej dobe po skutku (skutok sa stal okolo 16:30 hod. 10.02.2017) s prihladením na ošetrovanie na úrazovej ambulancii a na otorinolaryngologickom oddelení nemocnice v Poprade 10.02.2017 o 18:08 hod. resp. 19:35 hod. a na čas vydaného lekárskeho potvrdenia pre účely polície u pacienta L. R. dňa 10.02.2017 o 20:33 hod..

V rámci hodnotiaceho procesu odvolací súd poukazuje na to, že tvrdenia poškodeného o priebehu skutkového deja sú už od prvotného podania trestného oznámenia, vrátane jeho výpovedí nielen v prípravnom konaní, ale i v konaní pred súdom, v podstatných okolnostiach prípadu konzistentné. Poškodený od začiatku v zásade popisoval, že obžalovaný im už dlhšie znepríjemňoval spolunažívanie častým púšťaním hudby, pričom keď sa stretli pred obytným blokom, tak obžalovaného na tento problém upozornil, avšak obžalovaný reagoval podráždene. Po pristúpení bližšie k obžalovanému so slovami s kým sa takto rozpráv, prstom ukázal na obžalovaného s tým, že pripustil, že sa dotkol jeho košeľe, na čo ho obžalovaný mal minimálne jedenkrát udrieť päťou do oblasti nosa a sánky a následne sa začali pasovať.

Uvedené však nemožno konštatovať vo vzťahu k výpovediam obžalovaného. Je potrebné zdôrazniť, že jeho výpovede v priebehu celého trestného konania vykazovali rozpory v ním uvádzaných skutkových tvrdeniach. Rovnako jeho výpovede ako z prípravného konania tak i z konania pred súdom vykazovali anomáliu vo vzťahu ku schopnostiam jednotlivca si zapamätať prežitú udalosť a tieto následne reprodukovať v tom smere, že plynutím času obžalovaný skutkové okolnosti incidentu spresňoval a dopĺňal, namiesto prirodzeného javu, kedy s odstupom času dochádza u osoby vypovedajúcej o prežitom k zabúdaniu detailov prežitého.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom obžalovaný nedokázal vysvetliť rozpory, ktoré vyplynuli z porovnania jeho prvotnej výpovede po vznesení obvinenia zo dňa 21.04.2017, jeho ďalšej výpovede z 04.07.2017 a jeho poslednej výpovede na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, resp. žiadne rozpory v nich nevidel. Tvrdenia obžalovaného na verejnom zasadnutí, že policajti mu neumožnili voľne vypovedať pri jeho prvotnej výpovedi, ale podsúvali mu otázky, odvolací súd vyhodnotil ako účelovú obranu, keďže spôsob výsluchu v prípravnom konaní nikdy v priebehu celého konania nenamietal. Z obsahu výpovede nevyplýva, aby táto bola vedená kladením otázok a jej obsah bol potvrdený jeho podpisom, pričom v nej nežiadal vykonať žiadne opravy a ani doplnenia. V prvotnej výpovedi obžalovaný mimo iné vypovedal, že ho poškodený v čase skutku začal niekoľkokrát sácať do hrude (bez uvedenia podrobností ako, alebo čím ho mal sácať poškodený), že ho po tomto jeden alebo dva krát udrel päťou do oblasti tváre, že sa následne navzájom pasovali a poškodený ho mal raz aj udrieť. Obžalovaný v tejto svojej prvotnej výpovedi vôbec neuvádzal tak podstatnú okolnosť

akou je tvrdenie, ktoré sa objavovalo v jeho neskorších výpovediach, že počas vzájomného konfliktu s poškodeným, tohto ešte dva krát udrel v čase, keď mal obžalovaný prevlečenú bundu cez hlavu. Vo svojej druhej výpovedi z 04.07.2017 obžalovaný už presne popisoval, akým spôsobom ho poškodený odsotil, teda vypovedal, že ho mal poškodený v krátkom slede dvakrát päšťou odsotiť do jeho ľavej kľúčnej kosti. Keďže ho tieto úderly boleli a následne k nemu poškodený pristúpil so zámerom ho odsotiť oboma rukami, tak preto udrel poškodeného päšťou do ľavej časti sánky, pričom uvedené mal zopakovať ešte raz, lebo poškodený sa ho pokúsil znovu odsotiť oboma rukami.

Na rozdiel od týchto oboch výpovedí obžalovaný pred prvostupňovým súdom mimo iné už uvádzal, že poškodený do neho strkal prstami a v strachu, či jeho ďalšie konanie nebude vedené päšťou, udrel poškodeného päšťou dva krát do oblasti sánky vľavo v čase, keď sa ho poškodený snažil odsotiť. Rovnako v tejto výpovedi obžalovaný uviedol, že pred tým, ako došlo uňho k prevlečeniu bundy cez hlavu, mal poškodený obžalovaného „päsťovať“ do oblasti pier, pričom uvedené tvrdenie sa v žiadnej jeho doterajšej výpovedi nenachádzalo.

V kontexte hodnotenia dôveryhodnosti výpovede obžalovaného rovnako nepresvedčivo vyznieva jeho obrana, že nechcel spôsobovať poškodenému problémy tým, že by šiel na vyšetrovanie svojich zranení a oznamoval skutok polícii, ak opäť i z jeho odvolania vyplýva, že to mal byť práve on, ktorý trval na tom, aby polícia bola privolaná.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd vyhodnotil výpoveď obžalovaného o priebehu vzájomného incidentu s poškodeným ako nedôveryhodnú, a to najmä vo vzťahu k jeho tvrdeniam, že poškodený ho opakovane bolestivo strkal prstami a spôsobil poškodenému predmetné zranenia údermi v čase, keď mal stiahnutú bundu cez hlavu.

Z uvedeného dôvodu správne postupoval okresný súd, ak ustaľoval skutkové okolnosti prípadu primárne z výpovede poškodeného, keďže túto aj odvolací súd zhodnotil na základe vyššie rozvedených úvah ako dôveryhodnú.

Z obhajobou predloženého odborného vyjadrenia podaného znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia, špecializácia traumatológia, H.. J. D. pod číslom 58/2019, vyplýva, že poškodený mohol utrpieť predmetné zranenia i spôsobom, ako ich popísal obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní.

K tomuto odbornému vyjadreniu krajský súd uvádza, že znalec pri jeho vypracovaní vychádzal len z výpovedí obžalovaného a poškodeného na hlavnom pojednávaní, a z lekárskeho správ z 10.02.2017, teda nemal k dispozícii celý spisový materiál, preto jeho závery nemohli tvoriť podklad pre rozhodnutie. Okrem toho odborné vyjadrenie nemôže hodnotiť správnosť záverov znaleckého posudku a to aj z pohľadu, či je alebo nie je znalecký posudok kompletný, ak podkladom odborného vyjadrenia nie sú všetky dôkazy rozhodné pre posúdenie zadanej úlohy. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd na závery odborného vyjadrenia neprihliadal.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že jediným dôvodom vzniknutého incidentu bola nespokojnosť poškodeného s hlasnejším a opakovaným počúvaním hudby obžalovaným v byte, čím rušil členov rodiny poškodeného, čo mu pri náhodnom stretnutí poškodený dôrazne vytýkal a doprevádzal to aj prstom ruky smerom k telu obžalovaného. Prvostupňový súd mal za to, že obžalovaný vyhodnotil vzniknutú situáciu nesprávne, keď sa domnieval, že ide o priamo hroziaci útok a úderom päšťou do oblasti nosa a ľavej kosti pri vzniknutej situácii spôsobil poškodenému zranenie. Následné použitie fyzickej sily zo strany oboch účastníkov incidentu už nespôsobilo ďalšie preukázané zranenia, i keď obžalovaný sa to snažil preukazovať svojimi výpoveďami. Z preukázanej dôkaznej situácie bolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že konal v nutnej obrane v zmysle § 25 Trestného zákona, pretože jeho reakcia na verbálne vyjadrenie nespokojnosti poškodeným a pohyb prstom ruky poškodeného v smere do oblasti krku a kľúčnej kosti obžalovaného, bola zjavne neprimeraná a nešlo u neho o silné rozrušenie, ktoré by bolo týmto konaním poškodeného spôsobené a ktoré by u neho vyvolalo zľaknutie, či strach.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k záveru, že reakciu obžalovaného na výčitky poškodeného ohľadne púšťania hlasnej hudby vyhodnotil ako zjavne

neprimeranú a že u obžalovaného nešlo ani o silné rozrušenie spôsobené útokom, ktoré by malo byť vyvolané v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zákona nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka a k osobe obrancu.

Nad rámec úvah prvostupňového súdu odvolací súd pripomína, že skutočnosť, že obžalovaný nekonal v medziach nutnej obrany vyplýva nakoniec aj zo samotnej výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, v ktorej mimo iné uviedol, že intenzita sácania zo strany poškodeného sa stupňovala a on sa obával, či jeho ďalšie konanie nebude vedené úderom pästou a tak, keď ho chcel poškodený odsotiť oboma rukami, on sa zľakol a udrel ho pästou pravej ruky do oblasti sánky vľavo.

Úvahám o tom, že obrana obžalovaného bola neprimeraná útoku svedčí i tá skutočnosť, že kým poškodený utrpel zranenia, z ktorých sa liečil minimálne 14 dní, obžalovaný neutrpel žiadne zranenia, ktoré by si vyžadovali čo i len lekárske ošetrenie (o opaku nie je dôkaz). Z toho možno usudzovať na to, že tzv. „obrana“ obžalovaného spôsobila celkom zjavne iné následky ako útok zo strany poškodeného, ktorý popísal obžalovaný.

Záverom súd uvádza, že obhajkyňou uvádzané dôvody odvolania spočívajúce v tvrdení, že s ohľadom na to, že poškodenému bola spôsobená zlomenina nosa, ktorá je veľmi bolestivá, možno vylúčiť, že by poškodený bol ešte v tom stave schopný stiahnuť útočníkovi mikinu cez hlavu, považuje odvolací súd za úvahy, ktoré nie sú spôsobilé vyvrátiť vyššie rozvedené závery o priebehu skutku. Uvedené úvahy predstavujú skôr úvahy o jednej z možností priebehu skutku.

V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na výpoveď poškodeného H. L. R., že až jeho manželka ho po incidentne upozornila na to, že má vykrivený nos. Aj z tohto zistenia nepriamo vyplýva, že akékoľvek boli bolestivé zranenia poškodeného, tieto začínal intenzívnejšie pociťovať až po udalostiach, ktoré sa odohrali pre obytným domom.

Súd prvého stupňa konanie obžalovaného posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, čo zodpovedá zákonu, pretože obžalovaný inému spôsobil ujmu na zdraví.

Konajúci súd však pochybil, ak skutok ustálený v skutkovej vete rozsudku neposúdil ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, keďže obžalovaný na mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadol iného. Toto pochybenie prvostupňového súdu však krajský súd nemohol napraviť pre absenciu odvolania podaného v neprospech obžalovaného.

Z týchto dôvodov nepovažoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného smerujúce proti výroku o vine za opodstatnené.

Následne odvolací súd pristúpil k preskúmaniu výroku o treste, ktorý bol obžalovanému uložený vo výmere 6 mesiacov. Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu konajúci súd prihliadal na potrebu zabezpečenia individuálnej a generálnej prevencie. Prvostupňový súd nezistil žiadne poľahčujúce, ani priťažujúce okolnosti.

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona za uvedený prečin je stanovená sankcia odňatia slobody na 6 mesiacov až 2 roky. Výmera uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov tak zodpovedá uloženiu trestu na dolnej hranici trestnej sadzby a je primeranou, keďže obžalovaný sa prvýkrát zodpovedá za trestnú činnosť pred súdom a predtým sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, ktoré by sa inak považovalo za trestný čin.

Prvostupňový súd mal za to, že vzhľadom na okolnosti spáchania skutku, motív konania, spoluúčasť poškodeného, následok, osobu obžalovaného a jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti, môže účel trestu zabezpečiť i trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Konajúci súd mal za to, že samotná hrozba budúceho trestu v prípade, že by nevedel riadny život, bude postačovať k tomu, aby sa obžalovaný snažil zmeniť spôsob života a viesť riadny život.

Vychádzajúc zo zistenia o páchaní protiprávnej činnosti obžalovaným G. Y. sa odvolací súd stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že pre nápravu obžalovaného z hľadiska individuálnej prevencie, berúc do úvahy aj okolnosti spáchania skutku (predchádzajúci vzájomný verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodeným), nateraz nepovažuje za nevyhnutný výkon trestu odňatia slobody obmedzením osobnej slobody. Náprava obžalovaného sa tak bude realizovať pod hrozbou výkonu trestu a obžalovaný sa bude musieť aktívne spolupodieľať na svojej prevýchove. To znamená, že obžalovaný má viesť riadny život a nedopustiť sa žiadneho protiprávneho konania, ktoré by zakladalo nariadenie výkonu trestu. Takto uložený trest bude preventívne pôsobiť aj na iných, aby ich odradil od páchania trestnej činnosti, a súčasne vyjadruje morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou. Rovnako odvolací súd skúšobnú dobu v trvaní 1 roka vyhodnotil ako dobu, ktorá je nevyhnutná pre preukázanie správania sa obžalovaného, či hrozba výkonom trestu postačovala na jeho prevýchovu.

Z vyššie rozvedených dôvodov vyhodnotil krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.